Motto: že něčemu nevěříme, neznamená to, že je to lež?

Začlo to vlastně už ve čtvrtek. Kamarád, co sem ho měl jet navštívit na sroubek, kam sme před lety společně pravidelně jezdili, se do telefonu tvářil příjemně, ale kdesi mimo síť se mi do hlavy doneslo, že mne asi nechce vidět. Ale co, srub stavěl von a já se tam tenkrát jen přifařil. Radši si zanechám krásné vzpomínky na ty báječné víkendy před lety, než abych si to teď zkazil nucenou zábavou. Doba se mění a lidi taky. Představa víkendu ve městě mne celkem vodrovnala. Celej zbytek čtvrtka a páteční dopoledne se mi honilo hlavou, co vlastně budu dělat. V práci se moc nedělo, tak sem to zabalil už krátce po vobědě. Venku pršelo a já si jen cestou v tramvaji dodával do počínající deprese hudbou z volkmena, kde ňáká kapela pěla písně o vohních, kamarádech a neuvěřitelnejch příhodách z lesů. Neuvěřitelný příhody. Povídá se toho tolik, počínaje Hagenem na Americe, konče pověstma o každym druhym srubu kousek za Prahou. Slyšel sem jich dost, většina je jich na jedno brdo. Kamarád, co jezdil na fleka, záhadně zmizel, nebo zemřel. Vždy jen tak, z ničeho nic. Vodešel večer od vohně a už ho nikdo nikdy nespatřil, nebo ho našli dva metry od boudy s nožem v srdci. Povídačky. Ale hezky se to poslouchá. Co bych za to dal, kdybych večer seděl někde u vohně a mohl poslouchat takový příběhy. Tramvaj mne pomalu ale jistě vykopla před barákem. Přeběhl jsem v dešti ulici a hup domů. Doma bylo ticho, jako dycky. Vyndal jsem z volkmena kazetu a založil jí do věže?."tam u ohně sedí parta vandráků, tralala?" ach jo, řek sem si a zadíval se na sbalený tele, který leželo připravený u dveří. Sed sem si k němu na bobek a zeptal se ho co s tebou ? Jakoby mi vodpovědělo "hoď mne na záda a padáme?". A co, mám sedět sám doma, nebo v lese ? Tam mám aspoň větší naději že někoho potkám. Převlík sem se do oblečku načichlýho kouřem a jehličim, nahodil na záda tele a vyrazil. To všechno během asi třech minut. Nejblíž to mám na Hlavák, pojedu teda na Hlavák a sednu na první vlak co pojede. V hlavě mi stále doznívaly písně o vohních a kamarádech a neuvěřitelnejch příhodách. Na Hlaváku sem byl za dvacet minut, kouknu na vodjezdy, první vlak jede za dvanáct minut někam směrem na Lichotín. Lichotín, Lichotín?vo tom už sem někdy určitě slyšel. Koupil sem lupen, pozdravil několik kamarádů a šup do cuku. Vedlejší kupé bylo plný vandráků, ale nějak se mi ta samota a splín zalíbila a zůstal sem sám. Alespoň budu v klidu přemejšlet o výročním vohni. Klapání kol přerušil akorát dlouhej hubenej štíplístek, kterej zakřičel: "Přistoupili!", jako bych měl na krku ceduli "jsem hluchej". Zajímavá práce, jezdit sem a tam, křičet "přistoupili" kárat lidi za nohy na sedačce a pokutovat za kouření, ani se nedivim že má tak "báječnou" náladu. Venku se pomalu setmělo, akorát ten déšť né a né přestat.

V Lichotíně jsem z vlaku vystoupil jako jedinej, jako jedinej jsem tam stál a koukal na vodjíždějící vlak. Když zaklaply dveře za vejpravčím a zhaslo vosvětlení malýho venkovskýho nádražíčka, vydal sem se směrem k vesničce za nádražím. Vesnička měla pár baráků, ale jak se na slušnou vesničku sluší a patří, rozlejhal se vodkudsi tichej hlahol. Nemýlil sem se a po několika krocích zapad do hospůdky udělaný v přístavku požární zbrojnice. Tyhle hospůdky na mne vždy dejchnou takovou tu skvělou atmosférou umakartu. Jeden z pěti stolů byl volnej. Vobjednal sem si pivečko a kafíčko s rumíčkem, zapálil si startku a jal se sledovat přítomný vesničany. Mají to tu hezky rozdělený, dva stoly u výčepu obsazený radou starších, řešících rozbitej traktor, a další dva stoly obsazený místní vomladinou, řešící zážitky ze zábavy, co byla minulej tejden vedle ve vesnici v kulturáku. Ten stůl co sem tam seděl já byl hned u záchodu, takové křeslo pro hosty. Tak sem tam tak seděl a přemejšlel kam dál. Vobčas kolem mne někdo prošel na záchod, vobčas sem se kouknul z vokna do tmavýho večera, zda ještě stále prší. Najednou, ani nevím jak, vedle mne seděl jeden stařešina z rady starších. Zubil se na mně zbytkem zubů a koutkem rtu svíral levnej, už po několikátý vyhlaslej doutníček. "Tak kampak junáku?" povídá. "Ale, ani nevim, posedim a porazim někam do lesů" "V tomhle nečase? Kde budeš spát? To jedeš sám?" Spousta votázek, který slýchám dost často od většiny lidiček, se kterejma se dám do řeči. A taky na ně skoro vždy stejně vodpovídám. "Nojo, někde se uložím, sám?někdy je to dobrej vodpočinek, mlhavý ráno, šumění stromů?"

Šibalsky na mně mrknul a povídal: " Tak já ti poradím. Kousek za vesnicí, tak dvě stě metrů za kravínem uhneš do leva na cestu, pudeš po ní asi tak půl hodiny až na takovou mýtinku. Poznáš to určitě, je tam pařez třech srostlejch stromů. Za ním uhneš doprava a mezi skálama pořád dolů. U prvního převisu zahneš doleva a pudeš podél něj, po dvaceti metrech stojí přilepená na skále taková bouda. Dnes už tam moc nikdo nejezdí, vod tý doby, co tam zabili toho kluka, se tam prej dějou divný věci." Znova na mně šibalsky mrknul, zapálil si doutníček a vodešel řešit se svejma soukmenovcema další vesnický problém. Já sem dopil, zaplatil a vydal se do deštivýho večera přesně podle instrukcí toho stařík a. Zabili tam kluka a dějou se tam divný věci. To mne nepřekvapuje. Sruby se mrtvolama jenom hemží. Cesta byla popsaná dobře, akorát sem to šel asi dvakrát tak dýl než sem čekal. Ale to neva, mám rád noční les, ale ten déšť už mi začínal trochu vadit. Celta, kterou sem měl přes sebe, začínala bejt trošku nasáklá a těžkla. Když sem si zapaloval už asi čtvrtou startku, která mi v polovině díky dešti stejně upadne, došel sem na mýtinku. Pařez třech srostlejch stromů vypadal ve tmě vopravdu majestátně, obzvláště když chvilkama děštivejma mrakama probleskl svit měsíce. Cestu mezi skálama sem spíše sjel, než sešel. Naštěstí svah končil malou rovinkou, kde sem se zastavil, zvedl ze země a podíval se po převisu. Stál sem přímo pod ním. Po dvaceti metrech sem skutečně uviděl sroubek. Někdo byl uvnitř. Chvíli jsem stál venku a poslouchal. Člověk nikdy neví a hlavně, "dějou se tu divný věci". Zabouchal jsem na dveře a vykřikl:

"Ahoj, je nás sedm a lovili sme na Aljašce medvědy, můžem dál?" "Mno tak pojďte lovci, ale pušky nechte venku", vozvalo se ze srubu. S úlevou sem otevřel dveře a s úsměvem vešel. U stolu seděli tři vandráci. Ten malej byl Jožа, zrzavej a pihatej jak ten klučina z reklamy na Pribináčka, vedle něj seděl Baron, vopravdovej Baron, to se ani nedá popsat a Medvěd, to byl ten co "nás" vyzýval, abychom nechali pušky venku. Toho bych potkat na Aljašce nechtěl. Sroubek byl vytopenej na pokojovou teplotu, což sem po hodině cesty v dešti uvítal. Sundal sem si vlhké věci a z telete vytáhl náhradní tričko. Zasedl sem ke stolu, nabídl přítomným něco z mé lahve rumu a za odměnu dostal do emálu snad půl litru horkýho čaje z vobrovskýho hrnce na kamnech. Byl fakt dobrej, zelenej, co les dal. To už se moc nevidí - teda nepije. V družné zábavě Medvěd sáhl kamsi za sebe do tmy a vyndal kytaru, Jožа měl mandolínu a už se hrálo a pělo. Spát sme šli kolem půlnoci.

Ráno sem se vzbudil jako poslední, chlapí snídali a nad mapou se dohadovali kam dál. Slezl sem z palandy a rozkoukával se kolem sebe. Sroubek měl dvě vokna, kterejma šlo dovnitř ranní slunce. Sláva řekl sem si, dneska bude hezky. K snídani sem si dal dvě vlhký zmačkaný koblihy z mokrý kapsy na kalhotách a ten dobrej čajík jako večer. Jožа, Baron a Medvěd mi nabídli, ať jdu s nima dál, pokud teda chci. "Ne dík, mám náladu na samotu, i když teda musím uznat, že vaše večerní společnost mne potěšila, obzvláště po tom co mi v Lichotíně v hospodě jeden stařík řekl že se tady vraždí" A nesměle sem se zasmál. Medvěd se na mne podíval a s vážnou tváří mne zchladil. "Nevim, jestli se tu vraždí, ale kamarád Pifka tady byl před vosmi lety na posledním vandru. Když sme sem přijeli, ležel támhle u toho stromu napíchlej na větvi. My sem za nim vobčas jedem, založili jsme mu tady cancák, je támhle u kempovky". Po několika vteřinách ticha jsem změnil téma, nechtěl sem to moc rozebírat, za což mi všichni pohledem poděkovali. Chlapí mi na mapě ukázali pár míst, kam bych se měl určitě podívat, a doporučili pár fleků na noc. Jožа znalecky proštudoval moje tele a pochválil mne za jeho "předpisové" sbalení s bandalírem. Potěšil mne, dávám si na tom vždycky hrozně záležet. Po zápisu do kempovky jem se rozloučil a vyrazil dál "někam".

Vobloha byla modrá a na to že byl podzim, bylo i celkem teplo. Po hodině cesty sem dokonce vodložil i svetr. Fakt mi doporučili několik skvělejch míst. Nejvíc sem se kochal na skalnatý vyhlídce. Máme krásnou zem, když tam tak stojíte a koukáte dolu na pole, louky a lesy a všechno to vypadá jako byste mohli jen tak natáhnout ruku a sáhnout si na les v dálce. Usadil jsem se a kochal. Dokonce i ty chladící věže v dálce jakoby tam patřily. Kdyby se nezvedl vítr a nezačalo se zatahovat, seděl bych tam snad ještě teď. Zvedl sem se a šel dál. Jak bylo

dopoledne krásně, tak se to teď zkazilo. Chtěl sem dojít k jednomu z převisů, který mi doporučili ráno chlapí. Tu vyhlídku sem našel bez problémů, ale převis ne a ne najít. Přihnala se se fakt hustá bouřka. Bloudil sem snad už tři hodiny a mokrý sem měl snad uplně všechno. Celta po včerejšku nestačila vyschnout, takže protejkat začala během první půlhodiny ve slejváku. Když sem voblejzal už snad desátou skálu, která vodpovídala popisu Medvěda, vozvala se ohlušující rána, kouknul sem nad sebe a zahlíd padající špičku stromu ve světle jisker a plamínků čerstvě zapálenýho stromu vod blesku. Instinktivně sem udělal několik kroků dozadu. Nějak sem ale zapomněl na prudkej svah za mnou. Pátej krok dozadu sem udělal do prázdna.

Probudilo mne teplo. Když sem votevřel oči, spatřil sem vedle sebe kus dohořívající větve. Chvíli mi trvalo, než sem si vzpomněl, co se vlastně stalo. Vzpomněl sem si, to je dobře. Alespoň sem věděl proč sem celej promočenej a pomlácenej. Jediný, co se změnilo, bylo to, že bouřka byla tatam a na mne dopadaly už jen kapky z větví stromů. Asi hodinu jsem se škrábal zpět nahoru. Jinej směr jsem neměl vodvahu zvolit. Po hořícím stromu ani památky. Teda?ani památky?proti teď už jasný noční vobloze bylo vidět doutnající kmen. Jak dlouho sem tam musel ležet, když ten strom skoro shořel ? Ale co, hlavně že sem celej já. Maximálně budu tejden ležet s horečkou a pít horkej čaj. Ani nevim, co mne vedlo jít směrem, kterym sem se vydal, každopádně asi po hodině cesty sem ucítil kouř. Nikdy sem neměl z této vůně takovou radost, jako teď. Opatrně sem se vydal směrem "po čuchu" Má vopatrnost díky předešlý příhodě mne uchránila před dalším pádem. Ocitl jsem se na hraně skály, zpod který se valil úzkej proužek dýmu. Převis, napadlo mne. Vrátil jsem se a hledal cestu k němu. Po pár metrech sem spatřil starej známej pařez třech srostlejch stromů. Heuréka, sroubek, rozjásal sem se. Přišel sem k mýtince z druhý strany. Tentokrát, už dost vopatrně, sem seběhl mezi skálama k převisu a neomylně přišel ke sroubku, kde sem strávil první noc. Už sem nebrzdil a rovnou vešel dovnitř.

Pohled chlapíka, co seděl u stolu a srkal něco z plecháčku, byl vopravdu k pohledání. Jeho pohled jakoby zmrznul a vypadalo to, že kouká skrz mně. Ani se mu nedivim, musel sem fakt vypadat dobře. "Ahoj, já jsem Koko a ty ?" povídám mu do stále vytřeštěnýho vobličeje. Jako lusknutím prstem se probral. "Ále?říkej mi třeba Šedej vlku". A opět se začal věnovat svýmu plecháčku. "Seš tu sám?", ptám se. Jen tak neznatelně pokýval hlavou jako že jo. Šedej vlk, spíš Vlk samotář, řekl sem si v duchu a pátravě sem se rozhlížel po všech koutech srubu po jeho věcech. Zajímavej typ, čučí divně, věci nemá, ani kongo, nebo mongomerák. Sedí tu jen tak v košili, srká něco z plecháčku a kouká do tmy. Ještě

několikrát sem se pokusil navázat hovor, ale z jeho nepřítomného pohledu sem pochopil, že asi nemá náladu se se mnou moc vybavovat. Každej sme nějakej. Sundal sem si mokrý věci a zalezl do "naštěstí" suchýho spacáku. Byl jsem fakt utahanej a Šedej vlk, myslím, to, že jsem zalezl na palandu, uvítal. Chtěl mít svůj klid. Ani nevim, jak rychle jsem usnul.

Ráno mne vzbudilo slunce, dopadající do srubu. Vysoukal sem se ze spacáku a seskočil na zem. Šedej vlk už tam nebyl. Asi ranní ptáče. Když sem votevřel kamna že si zatopim a udělam čaj, zarazilo mne že sou čistý. Kdy to ten Šedej vlk sakryš čistil ? Asi než vodešel, ale dělal to fakt tiše. Dokonce i dřeva tady bylo vrchovatě. Na jídlo jsem neměl moc chuť a hlavně sem ani neměl náladu se moc zdržovat. Fakt sem se těšil domů. Vypil jsem čaj, sbalil sem se, uhasil voheň v kamnech a na stůl položil dvě svíčky ze svejch zásob pro náhodný pocestný. Ještě jsem si sedl a sáhl do poličky po kempovce, že se zase upíšu. Když sem jí vzal do ruky, vypadl z poličky malej zápisník. Sebral sem ho a na deskách přečetl "cancák kamaráda Pifky ". Tak to je ten cancák, o kterym mluvili chlapí. S úctou sem ho otevřel a zadíval se na první stranu, kde byla fotografie a nápis "27.6.1965 až 8.9.1994". Přejel mi mráz po zádech a až teď mi došlo jak si s náma život zahrává. Tvář z fotografie nebyla Šedýho vlka.